

НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ

ЦЕНТРАЛНО УПРАВЛЕНИЕ

1000 София, бул. "Княз Александър Дондуков" № 52 Телефон: 0700 18 700 Факс: (02) 9839-3099

Изх. № 24-03-585/14# 40

София, 09.09.2020 г.

ОС-Варна
Получено чрез куриер/ по пощата
№ на товарителница/обр. разписка0100015777859
Дата на пощенско клеймо на изп.

23.09.2020

ОКРЪЖЕН СЪД ВАРНА

т. д. № 1734/2014 г.

267046
01.10.2020г.
1734/14ДО
АПЕЛАТИВЕН СЪД
ВАРНА

ЧАСТНА ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА

От: Националната агенция за приходите,
гр. София, ул. "Княз Дондуков" № 52,
представявана от Венцислава Петкова -
директор на Дирекция „Държавни вземания“Срещу: Определение № 260523 от 10.09.2020 г.,
постановено по т. д. № 1734/2014 г. по описа на
Окръжен съд ВарнаПравно основание: чл. 729, ал. 3 от Търговския
закон във връзка с чл. 274, ал. 1, т. 2 от
Гражданския процесуален кодекс

УВАЖАЕМИ АПЕЛАТИВНИ СЪДИИ,

На основание чл. 10, ал. 1, т. 15 от Закона за Националната агенция за приходите, Националната агенция за приходите представлява държавата в производството по несъстоятелност в случаите, в които е кредитор с публични и определени със закон частни държавни вземания. Със Заповед № ЗЦУ-ОПР-7/14.01.2020 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите, директорът на дирекция „Държавни вземания“ на Националната агенция за приходите, е оправомощен да представлява държавата в производството по несъстоятелност в случаите, когато държавата е кредитор. При отсъствие на г-жа Венцислава Петкова, със Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/30.01.2020 г. на изпълнителния директор на НАП, оправомощен да изпълнява задълженията на директор на дирекция „Държавни вземания“, е г-н Станислав Христов – заместник директор на дирекция „Държавни вземания“.

С настоящата частна жалба, на основание чл. 729, ал. 3 от Търговския закон, обжалваме Определение № 260523 от 10.09.2020 г., постановено по т. д. № 1734/2014 г. по описа на Окръжен съд Варна, обявено в ТРЮЛНЦ под № 20200915141414, с което е

ТН014, версия 11

3 "Гранична пазарна"

стр. 1 от 4

одобрена изготвена от синдика на ЕТ „КАСТОРИЯ – ПЕТЪР ПЕТРОВ“, в несъстоятелност Сметка за разпределение № 2 по чл. 717н, ал. 2 от Търговския закон., обявена в ТРЮЛНЦ по партидата на дружеството под № 20200807112200.

Националната агенция за приходите, в срока по чл. 728 от ТЗ, е депозирала възражение срещу частичната сметка за разпределение на суми.

Считаме, че определението е неправилно, поради следното:

Синдикът е посочил, че разпределя сумата в размер на 38 750 лв. за удовлетворяване на вземания на „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД, /правоприемник на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД/ по Договор за банков кредит № 2501/R/20.10.2006 г. и Договор за банков кредит № 3157R/29.11.2006 г. Съгласно посочване в сметката вземанията са обезпечени с договорни ипотeki, учредени с Нотариален акт № 187, вх. рег. № 27731/20.10.2006 г. и Нотариален акт № 21, вх. рег. № 33078/20.11.2006 г.

Видно от двата нотариални акта, с които са учредени договорните ипотeki, кредитополучател по договорите за банков кредит е Петър Георгиев Петров, регистриран в ТРРЮ22ЛНЦ като ЕТ „КАСТОРИЯ – ПЕТЪР ПЕТРОВ“.

Безспорно е прието в доктрината, че признаването на търговско качество на едно физическо лице разширява неговата правоспособност, като му дава възможност да бъде страна и по правоотношения в търговското право, но не води до възникване на нов правен субект. Едноличният търговец продължава да бъде физическо лице, като за всички свои задължения, независимо дали са възникнали от упражняване на търговската му дейност или от други отношения, той отговаря с едно и също свое имущество.

Като израз на горепосоченото схващане константната съдебна практика приема, че заличаването на едноличния търговец от Търговския регистър, вкл. и като последица от непререгистрирането му в срока по § 4, ал. 1 от ПЗР на ЗТР, не е основание за прилагане разпоредбата на чл. 227 ГПК, тъй като страна по делото следва да се счита физическото лице, без да е необходимо изричното му конституиране. В този смисъл е Определение № 159/28.02.2013г., постановено по ч.т.д. № 1115/2013г. по описа на ВКС, ТК. Затова и при заличаване на едноличен търговец от Търговския регистър не се извършва ликвидация по смисъла на чл.266 и следващите ТЗ.

Непротиворечиво в практиката е решен и въпросът за това, че всеки един едноличен търговец, като носител едновременно на търговски и на граждански права и задължения, винаги отговаря с едно и също свое имущество по задълженията, възникнали в резултат от упражняване на търговската си дейност, както и по всякакви други имуществени отношения, в които той влиза в частния си живот. В Решение № 437/17.01.2012 г., постановено по гр.д. № 70/2011г. на ВКС, 3-то Г.О., касационната инстанция уточнява, че съгласно Търговския закон и Тълкувателно решение № 2/27.12.2001 г. по гр.д. № 2/2001 г. на ОСГК на ВКС, едноличният търговец като физическо лице, извършващо търговска дейност, носи отговорност за задълженията си с цялото си имущество, независимо дали е част от предприятието на ЕТ, дали е лично имущество, или е имущество СИО.

Производството по несъстоятелност, като специфичен способ за универсално принудително изпълнение, е уредено в Търговския закон със специални норми, отчитащи както характера му, така и качеството на страните в него. Така съгласно чл. 614, ал. 1 и 2 от ТЗ в имуществото на ЕТ, формиращо масата на несъстоятелността, освен имуществените му права, се включва и ½ част от вещите, правата върху вещи и паричните влогове – СИО. Това негово имущество, включващо част от предприятието на ЕТ, личното имущество на физическото лице и ½ част от вещите, правата върху вещите и паричните влогове в режим на СИО и формиращо масата на несъстоятелността, съгласно нормата на чл.616, ал.1 от ТЗ, служи за удовлетворяване на всички кредитори на длъжника – едноличен търговец - по търговски и по нетърговски вземания. Универсалният характер на принудителното изпълнение в несъстоятелността налага реализиране на правата на всички кредитори от масата, тъй като нейното изчерпване предполага осребряване не само на активите на предприятието на ЕТ, но и на тези извън него. Ето защо в производството следва да получат защита и кредиторите, чийто вземания нямат връзка с търговската дейност на длъжника. В Решение № 240/25.07.2011г., постановено по в.т.д. № 129/2011 г. по описа на Апелативен

съд Велико Търново, недопуснато до касация, е прието, че физическото лице и търговското предприятие на едноличния търговец представляват една икономическа общност, поради което кредиторите на несъстоятелния едноличен търговец и кредиторът на физическото лице са в равнопоставено положение. Допълнителен аргумент в тази насока е и разпоредбата на чл. 722 ал. 1, т. 5 от ТЗ, с която е предвидена привилегия за удовлетворяване на вземания за издръжка, дължима по закон от длъжника на трети лица, които вземания са възможни да възникнат единствено срещу физическото лице и безспорно не са свързани с дейността на едноличния търговец.

Предвид изложеното не е съществувала законова пречка „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД да предяви вземанията си по посочените по-горе договори за банков кредит в производството по несъстоятелност срещу ЕТ „КАСТОРИЯ – ПЕТЪР ПЕТРОВ“. В случай, че същите са били предявени в определените в разпоредбите на чл. 685, ал. 1 от ТЗ и чл. 688, ал. 1 от ТЗ преклузивни срокове и са били приети в производството по несъстоятелност срещу длъжника, то по силата на чл. 722, ал. 1, т. 1 от Търговския закон и доколкото са обезпечени с договорни ипотеки, кредиторът би имал право на предпочтително удовлетворяване на вземанията си при реализация на обезпеченото имущество. Доколкото Петър Петров е кредитополучател по договорите за кредит, а не е учредил обезпечение за чужд дълг, то при разпределение на суми, получени от реализацията на ипотекираното имущество „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД не може да се ползва от привилегията, дадена от разпоредбата на чл. 717н, ал. 2 от ТЗ.

Предвид изложеното, сумата, получена от реализацията на недвижимия имот, не следва да бъде разпределена за удовлетворяване на обезпечените вземания на „БАНКА ПИРЕОС БЪЛГАРИЯ“ АД, а на основание чл. 722, ал. 1 от ТЗ за удовлетворяване на кредиторите по реда цитираната разпоредба, сред които е и Националната агенция за приходите.

В мотивната част на обжалваното определение съдът по несъстоятелността приема, че обстоятелството, че ипотекарният кредитор наред с ипотека, учредена за обезпечаване на чужд дълг има и вземане към длъжника, произтичащо от солидарно задължение, не го лишава от правото на предпочтително удовлетворяване по смисъла на чл. 717н, ал. 2 от Търговския закон.

Считаме, че изводът на Окръжен съд Варна не може да бъде споделен, поради следното:

Съгласно текста на цитираната по-горе разпоредба от Търговския закон право на удовлетворяване на вземанията си по реда на 717н, ал. 1 от същия закон има кредитор, за обезпечаване на чието вземане към трето лице длъжникът е учредил ипотека или залог върху свое имущество. И в двете хипотези разпоредбата предвижда удовлетворяване на кредитор, който не е кредитор на несъстоятелния длъжник. Съгласно практиката на Върховния касационен съд, обективирана в Определение № 507 от 21.07.2014 г., постановено по т. д. № 1781/2014 г., правата на ипотекарния кредитор, когато ипотека е учредена не за дълг на самия несъстоятелен длъжник, а за дълг на трето за спора лице, са изчерпателно уредени в разпоредбата на чл. 717н ТЗ. Видно и от мотивите на Определение № 3 от 05.01.2015 г., постановено по т. д. № 2429/2014 г. по описа на Върховния касационен съд, изложени във връзка с приложението на чл. 717н от Търговския закон, е че учредената ипотека за обезпечаване изпълнението на дълг на трето лице, не поражда за кредитора – заемодател вземане срещу несъстоятелния длъжник, а предоставя на ипотекарния кредитор право да се удовлетвори по предпочитание от цената на имота чрез продажба на недвижимия имот до размера на непогасеното от заемателя обезпечено задължение. По аргумент от противното, ако кредиторът има вземане срещу несъстоятелния длъжник, същият не е ипотекарен кредитор по смисъла на чл. 717н от Търговския закон, какъвто е и настоящия случай /видно от данните по делото вземането е по един и същ договор за банков кредит/ и следва да се удовлетвори по реда на чл. 722 от ТЗ.

Във връзка с изложеното, моля да отмените Определение № 260523 от 10.09.2020 г., постановено по т. д. № 1734/2014 г. по описа на Окръжен съд Варна и да постановите

ново, с което да откажете да одобрите Сметка за разпределение № 2 по чл. 717н, ал. 2 от Търговския закон на налични суми от масата на несъстоятелността на ЕТ „КАСТОРИЯ – ПЕТЪР ПЕТРОВ“, в несъстоятелност, обявена в ТРРЮЛНЦ по партидата на длъжника под № 20200807112200 и да укажете на синдика да изготви нова сметка, с която сумата от 38 750 лв. да бъде разпределена за удовлетворяване на кредиторите с приети вземания по реда на чл. 722, ал. 1 от ТЗ, включително за удовлетворяване на публичните вземания по реда на чл. 722, ал. 1, т. 6 от същия закон.

Особено искане: Моля, на основание чл. 277 от Гражданския процесуален кодекс във връзка с чл. 621 от Търговския закон, да постановите спиране на изпълнението на Определение № 260523 от 10.09.2020 г., постановено по т. д. № 1734/2014 г. по описа на Окръжен съд Варна.

На основание чл. 621 от Търговския закон, във връзка с чл. 84, т. 1 от Гражданския процесуален кодекс, Националната агенция за приходите е освободена от държавна такса за образуване на гражданско дело по настоящата жалба.

С УВАЖЕНИЕ:

ВЕНЦИСЛАВА ПЕТКОВА
ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ
„ДЪРЖАВНИ ВЗЕМАНИЯ“

